

## Arrest

nr. 288 812 van 11 mei 2023  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS  
Koningin Astridlaan 46  
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op X 1993.

1.2. Verzoeker dient op 11 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 20 juli 2021 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 15 maart 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **A. Feitenrelaas**

*U verklaarde een Afghaans staatsburger van Pasthun origine te zijn, geboren in het dorp Adia Khail, Chaparhar district, Nangarhar provincie. Op zevenjarige leeftijd verhuisde u samen met uw moeder naar Pakistan. U verbleef ongeveer twee jaar op een voor u onbekende plaats bij mensen waarvan uw moeder zei dat het uw maternale ooms waren, maar waarvan later bleek dat ze geen aanverwanten waren. Op een moment, toen u sliep, werd u wakker door het gehuil van uw moeder. Uw moeder zei dat ze terug naar uw geboortedorp moest gaan. Uw moeder bracht u naar een ander huis, in Hayatabad, bij mensen waarvan ze zei dat het uw broers en zussen waren. Wederom realiseerde u zich later dat die jongens en meisjes niet uw broers en zussen waren. In Hayatabad ging u voor het eerst naar school en startte in de vierde graad, op een Pakistaanse school waar er Urdu gesproken werd. U was ouder en groter dan de andere jongens in uw klas. Op school ontmoette u een meisje waar u zich tot aangetrokken voelde, ze hielp u veel met school zaken en jullie spendeerde veel tijd samen. De broers en zussen van het meisje keurde jullie omgang met elkaar niet goed. U wou terug naar Afghanistan gaan om over uw origine te leren, maar uw paternale ooms doodde uw vader voor zijn land en ze zouden u niet sparen. Na ongeveer drie jaar in Hayatabad op de zelfde plaats gewoond te hebben vertrok u in 2017 naar Europa.*

*U vertrok van Pakistan naar Iran. Van daaruit zette u uw reis verder naar Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk en kwam uiteindelijk aan in België. U verbleef zo een zeven maanden in Brussel en op 11 juli 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.*

*Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u een taskara neer.*

#### **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U verklaarde ten overstaan van de DVZ dat u op het moment van uw aankomst in België minderjarig was. U gaf als geboortedatum immers 17 januari 2002 op, wat betekent dat u volgens uw verklaringen op dat moment 17 jaar oud zou zijn geweest (zie Fiche NBMV). Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het Militaire Hospitaal Koningin Astrid werd uw leeftijd echter vastgesteld op 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar. Rekening houdende met deze standaarddeviatie wil dit zeggen dat u minstens 24,4 jaar oud was op 16 juli 2019 (de datum waarop het medisch onderzoek werd uitgevoerd) en u bijgevolg ook op het moment van uw aankomst in België in januari 2019 (NPO, p. 16) en ten tijde van uw asielaanvraag in België, op 11 juli 2019 niet langer minderjarig was. Bijgevolg oordeelde het CGVS dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u niet langer minderjarig was op het moment van uw aankomst en asielaanvraag in België. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.*

*Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u uw paternale ooms die uw vader eerder doodde.*

*Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.*

*Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die*

nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker** in wezen **de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (NPO, p. 2-3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u absoluut geen zicht bood op uw reële situatie en leefomstandigheden ondanks het feit dat u er meermaals op werd gewezen dat dit cruciaal is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming (NPO, p. 2, 3, 14, 15 en 18). Zo werd er getracht een tijdlijn van uw leven en de daarmee gepaarde woonplaatsen en levensomstandigheden in Afghanistan en Pakistan vast te stellen. In die tijdlijn ontbrak er echter tien jaar daar u verklaarde op zevenjarige leeftijd van Afghanistan naar Pakistan te zijn verhuisd, naar een voor u onbekende plek (NPO, p. 5 en 9), waar u zo een twee jaar verbleef. Vervolgens zou u naar Haytabat verhuisd zijn waar u drie jaar verbleven zou hebben om onmiddellijk daarna naar Europa te vertrekken (NPO, p. 14-15). Volgens uw tijdlijn zou u dus 12 jaar geweest zijn op het moment dat u naar Europa vertrok. Aangezien het CGVS aan de hand van de leeftijdsbepaling weet dat u minstens 24,4 jaar oud was op het moment van uw asielaanvraag in België, u op het DVZ op 23 oktober 2019 aangaf twee jaar voordien te zijn vertrokken uit Pakistan (DVZ, nr. 31) en tijdens het persoonlijk onderhoud uiteindelijk zonder aarzelen aangaf in 2017 Pakistan verlaten te hebben moet u minstens 22 jaar geweest zijn op het door u opgegeven moment van vertrek uit Pakistan. U werd dan ook meermaals gewezen op het feit dat er maar liefst 10 jaar ontbrak uit uw tijdlijn en dat het van groot belang was dat u zicht gaf op uw volledige tijdlijn en al uw verblijfplaatsen, desalniettemin bleef u volhouden dat u alles vertelde wat u wist en schoof u uw onwetendheid af op uw jonge leeftijd ondanks het feit echter dat u 22 jaar geweest moet zijn op moment van vertrek (NPO, p. 14-16 en 18). U liet met andere woorden een grote lacune in uw tijdlijn waardoor het Commissariaat-generaal onmogelijk uw persoonlijke omstandigheden in Afghanistan en Pakistan kan inschatten.

Ook over uw levensomstandigheden in Pakistan bleef u oppervlakkig en vaag. Hoewel u verklaarde nog maar zeven jaar geweest te zijn op het moment dat u naar Pakistan verhuisde bleven uw verklaringen over uw eerste woonplaats in Pakistan wel zeer beperkt. Zo wist u niet eens waar in Pakistan u verbleef en zou u gedurende twee jaar de onmiddellijke omgeving van uw verblijfplaats niet verlaten hebben (NPO, p. 9). Over uw dagelijkse leven zei u enkel dat u at, thuis op de grond speelde, af en toe naar de hond

ging aan uw huis en dat uw moeder u af en toe lessen gaf (NPO, p. 9, 11, 14). U zou bij mannen verbleven hebben waarvan uw moeder zei dat het maternale ooms waren, maar waarvan u later te weten kwam dat ze helemaal geen familie waren. U gevraagd naar die specifieke situatie bleef u vasthouden dat u er niets van wist omdat u op dat moment zo jong was (NPO, p. 6, 7, 14). Het verbaasde echter dat u later wanneer u wat ouder was uw moeder hier dan ook nooit over heeft gevraagd (NPO, p. 18) aangezien het zeer ongewoon is in zowel de Afghaanse als Pakistaanse context voor een vrouw alleen met haar zevenjarige zoon in te trekken bij mannen waarmee geen verwantschap bestaat. Hoewel u nog jong was ten tijde van uw verhuis naar Pakistan mag er minstens verwacht worden dat u wist op welke locatie u terecht kwam, u woonde er immers twee jaar, en kon het niet overtuigen dat u uw moeder nooit vroeg naar deze speciale regeling omtrent jullie woonplaats met onbekende mannen.

Verder waren uw verklaringen omtrent uw schoolgang compleet ongeloofwaardig waardoor u ook geen inzage gaf omtrent dit aspect van uw leven. Uw moeder zou u het alfabet, de nummers en de Koran geleerd hebben en thuis sprak u Pashtu (NPO, p. 11 en 17). Ondanks deze beperkte voorbereiding op school verklaarde u dat u in Hayatabad in de vierde graad mocht starten op een Pakistaanse school waar er Urdu werd gesproken (NPO, p. 10, 11). Aanvankelijk gaf u aan dat u zwakker bleek te zijn in wiskunde en nummers, maar dat u mocht starten in de vierde graad als u uw best zou doen (NPO, p. 11). Nadat u werd gevraagd waar u Urdu leerde en nogmaals werd gevraagd of u wel degelijk in de vierde graad mocht beginnen ondanks deze taal niet te beheersen zei u plots dat u de andere vakken goed kon, u haalde daar specifiek wiskunde bij aan (NPO, p. 17). Deze verandering in verklaring is klaarblijkelijk opportunistisch en louter om uw nieuwe verklaringen staande te doen houden. Ook uw verklaringen omtrent waar en hoe u Urdu leerde waren niet coherent. Zo zei u eerst dat u op school veel moeilijkheden had met Urdu en dat u het als kind leerde spreken, maar problemen had met het te schrijven. U gevraagd waar u Urdu leerde spreken zei u dat u dat op school leerde, voordat u naar school ging hoorde u wel Urdu maar thuis sprak u het niet (NPO, p. 17). Het bleef dus onduidelijk waar u precies Urdu leerde spreken, maar aangezien u aangaf de twee eerste jaren van uw verblijf in Pakistan nooit naar buiten mocht komen en geen interactie had met de mannen waarbij u en uw moeder woonde en u thuis Pashtu sprak is de kans klein dat u gedurende die eerste twee jaar in Pakistan veel Urdu leerde (NPO, p. 9, 14). Om zonder of met zeer beperkte kennis van de gangbare taal op school en met enkel voorafgaande lessen van uw moeder over het alfabet, nummers en Koran in de vierde graad te mogen starten is zeer onwaarschijnlijk. Over uw medestudenten gaf u aan dat ze kleiner dan u waren, maar dat er geen groot verschil was (NPO, p. 11 en 13). Deze omschrijving van uw medestudenten is op zijn minst bizar te noemen. U zou namelijk tot aan uw vertrek op school gezeten zou hebben (NPO, p. 13) en zoals eerder uiteengezet moet u 22 jaar geweest zijn op het moment van uw vertrek. Verder gaf u aan dat u drie jaar naar school ging en in de 4e graad startte. Dit alles zou willen zeggen dat u als 22 jarige in de zevende graad zat, waar doorgaans 13-jarigen zitten. Dat u, als volwassen jongeman, uw bijna 10 jaar jongere studiegenoten als 'iets kleiner' omschreef doet dan ook zeer de wenkbrauwen fronsen. Verder dient er nog aangestipt te worden dat u ook niet veel wist over hoe u als Afghaan ingeschreven kon worden op een Pakistaanse school. U zei dat het eerst niet mogelijk was maar dat er een papier werd gemaakt en ze iets hadden geregeld (NPO, p. 11), ook deze geringe verklaring hieromtrent is niet voldoende uw geloofwaardigheid over uw schoolgang te herstellen. Bovenstaande illustreert duidelijk dat uw verklaringen over uw schoolgang compleet leugenachtig en ongeloofwaardig zijn.

Buiten bovenstaande ongeloofwaardige verklaringen die an sich een gebrek aan medewerking aantonen zijn er verschillende andere momenten gedurende het persoonlijk onderhoud waarop uw ontoereikende medewerking werd vastgesteld. Zo verwees u herhaaldelijk naar uw zogenaamde jonge leeftijd om uw gebrekkige verklaringen te verantwoorden. Hoewel u vrij jong was op het moment dat u naar Pakistan verhuisde mag er enerzijds van u verwacht worden dat u ook van die leeftijd nog enkele herinneringen overhield, maar mag er ook niet vergeten worden dat u wel degelijk ouder werd doorheen uw leven in Pakistan. Het kan dus niet op dat u omtrent elk moment in uw leven uw onwetendheid tracht af te schuiven op een jonge leeftijd. Daarbij aansluitend ging het niet onopgemerkt voorbij dat u doorheen het gesprek wel eens ontwijkend op bepaalde vragen reageerde. Deze ontwijkende antwoorden namen in frequentie toe naarmate het interview vorderde en aan het einde van het gesprek antwoordde u compleet naast de vragen. Zo werd er onder andere gepeild naar wat u er nu, als volwassen man, van vond dat uw moeder alleen als vrouw met een zevenjarig kind de grens overstak en bij vreemde mannen verbleef. U begon wederom te verwijzen naar uw jonge leeftijd. Nadat er nogmaals gesteld werd dat de vraag net peilde wat u nu, als volwassene, van die situatie vond moest de vraag eerst nogmaals herhaald worden. Uiteindelijk reageerde u, opnieuw, met het feit dat u jong was en het dus niet weet. Nadat er werd vastgesteld dat u momenteel nog maandelijks contact heeft met uw moeder werd u de vraag nogmaals gesteld, dit keer bleef u initieel stil en maakte u tekenen dat u even niet gestoord zou worden, uiteindelijk zei u dat u veel dingen had in uw hoofd en niet groot genoeg was om er iets aan te doen (NPO, p. 18). Er werd u louter

naar uw huidige menig gevraagd over een situatie van uw verleden, maar u weigerde hierop een antwoord te geven. Ook wanneer er u voor een laatste keer gevraagd werd naar de ontbrekende 10 jaar in uw tijdlijn gaf u aan enkel over uw leven van onderweg en in België te kunnen denken omdat u dan pas oud genoeg was. U had het verder over uw reisweg, de problemen met het meisje in Pakistan, uw onmogelijke leven en uiteindelijk het jaar waarin u vertrok (NPO, p. 18). U slaagde er weer niet in om op een simpele vraag te antwoorden daar u enerzijds trachtte te argumenteren dat u helemaal niets kon weten van voor uw vertrek omdat u te jong was en daarnaast gewoonweg dingen zei die geen antwoord op de vraag waren. Wederom dient er gesteld te worden dat er wel degelijk verwacht kon worden dat u het CGVS informatie verschaftte van uw leven als min 22-jarige. Doorheen het hele persoonlijk onderhoud, en zeker ook naar het einde toe, bleek dan ook dat u geen intentie had om duidelijkheid over uw leven te scheppen door niet op de vragen te antwoorden.

Uw geloofwaardigheid omtrent uw profiel als ongedocumenteerde Afghaan in Pakistan bleef ook niet overeind daar u helemaal niet op de hoogte bleek te zijn van de documenten die Afghanen in Pakistan kunnen verkrijgen en van het feit, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier, dat deze documenten bepaalde rechten en dus voordelen met zich mee brengen (NPO, p. 16-17). Opnieuw dient er op gewezen dat u 22 jaar en dus volwassen was op het moment van uw vertrek uit Pakistan (zie boven). U begon dan ook weer op zeer ontwijkende wijze te antwoorden wanneer er u gevraagd werd welke documenten Afghanen in Pakistan konden verkrijgen. U verwees, weinig diepgaand, naar de algemene situatie van Afghanen in Pakistan, maar volgens u had u de mogelijkheid niet om meer rechten te verwerven als Afghaan in Pakistan. U bleek dan ook onder de indruk te zijn dat Afghanen in Pakistan geen documenten konden verkrijgen en verwees wederom naar uw jonge leeftijd om uw gebrek aan kennis hierover te verantwoorden, een punt wat al meermaals werd weerlegd hierboven. Dat u als volwassen Afghaan in Pakistan helemaal niet op de hoogte bleek te zijn van welke documenten er verkregen kunnen worden en welke voordelen deze met zich meebrengen doet geheel afbreuk aan uw profiel als Afghaan in Pakistan.

Uw bedoeling om de Belgische asielinstanties te misleiden bleek verder uit de zeer uiteenlopende en afwijkende verklaringen tussen uw fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (fiche NBMV), registratie verzoek om internationale bescherming d.d. 11/07/2019 (registratie DVZ), verklaring DVZ d.d. 23/10/2019 (verklaring DVZ), vragenlijst DVZ d.d. 23/10/2019 (vragenlijst DVZ) en uw verklaringen gedurende uw persoonlijk onderhoud op het CGVS d.d. 20/07/2021. Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud werd u gevraagd hoe het interview op het DVZ verliep waarop u aangaf dat het goed ging. Vervolgens zei u dat er een paar kleine zaken niet klopte, maar u wou het hele verhaal pas later vertellen. U werd gevraagd of er grote fouten aanwezig waren in de verklaringen van DVZ en u zei van niet en uiteindelijk gaf u aan dat er helemaal geen fouten waren die u wou corrigeren (NPO, p. 4-5). U kreeg dus zeer duidelijk de kans om uw verklaringen van de DVZ te corrigeren, maar u deed dit niet. Op uw fiche NBMV gaf u aan dat uw vader van Surkhrod was en uw moeder van Mansera en dat ze de Pakistaanse nationaliteit had. U zou daar ook hebben verklaard dat uw moeder samen met uw broers en zussen op dat moment in Surkhrod, Afghanistan verbleef. Ook bij de DVZ op 23/10/2019 gaf u aan dat uw moeder Pakistaanse was, maar op dat moment zou u verklaard hebben dat ze in Islamabad verbleef en dat ook uw broers en zussen in Pakistan verbleven. Op het CGVS verklaarde u echter dat uw moeder was geboren in Afghanistan en dat ze u in Pakistan vertelde dat ze Pakistaanse was, u zou later pas door hebben gehad dat ze over haar nationaliteit loog (NPO, p. 6). Uw moeder zou volgens uw verklaringen op het CGVS nog steeds in Pakistan verblijven momenteel (NPO, p. 16). Over uw verblijfplaatsen verklaarde u bij de DVZ reeds zeer uiteenlopende zaken. Zo gaf u als geboorteplaats bij uw registratie DVZ Mansera, Pakistan aan, wat u bij uw verklaring DVZ veranderde naar Hadiakhel, Nangarhar, Afghanistan. In de DVZ vragenlijst sprak u over het dorp waar jullie woonden in Hayatabad en uw laatste adres in Pakistan zou volgens nr. 10 van de verklaring DVZ in Islamabad geweest zijn. Onder die laatste rubriek gaf u opnieuw Mansera aan als plaats waar u verbleef op zevenjarige leeftijd. Op het CGVS daarentegen bleek u niet op de hoogte te zijn van de locatie in Pakistan van uw eerste woning aldaar (NPO, p. 9). U wist tijdens uw persoonlijk onderhoud enkel te vertellen dat het tweede huis waarin u verbleef in Pakistan in Hayatabad lag (NPO, p. 9, 10), u zou buiten die twee plaatsen nergens anders gewoond of verbleven hebben (NPO, p. 13, 15). Uw verklaringen over uw verblijfplaatsen en die van uw familie wijken in grote mate af telkens wanneer u hiernaar gevraagd werd, hoewel er begrip is voor hier en daar een vergissing, zijn er in uw geval te veel afwijkende zaken om nog enig geloof te kunnen hechten aan de door u vooropgestelde verblijf, woon en geboorteplaatsen. U werd dan ook geconfronteerd met het feit dat u bij de DVZ meer en andere verblijfplaatsen aanhaalde dan wat u op het CGVS verklaarde. Uw reactie op die confrontatie kon deze verschillen niet verantwoorden omdat het feit dat u stress had en verschillende adviezen ontving niet kan rechtvaardigen dat u leugens verkondigde aan de Belgische asielinstanties (NPO, p. 16). Het bleek dan ook duidelijk dat u niet van plan was een correct en klaar licht te schijnen over uw werkelijke

verblijfplaatsen. Verder verkondigde u bij DVZ dat uw half broers en zussen allemaal dezelfde achternaam als uzelf hadden (verklaring DVZ nr. 17) en zou uw stiefvader uw naam ook vermeldten naast die van zijn kinderen (vragenlijst DVZ), maar op het CGVS wist u dan weer niet eens de naam van uw stiefvader en zei u louter dat uw stiefvader u een andere naam gaf dan zijn kinderen zonder dit verder uit te leggen nadat u geconfronteerd werd met uw verklaring daarover van de DVZ (NPO, p. 12). Tot slot werd er een grote discrepantie vastgesteld tussen de door u verklaarde vluchtmotieven bij de DVZ en op het CGVS. Op de DVZ had u het namelijk over uw vader die voor een geheime dienst gewerkt zou hebben en linkte u uw problemen aan de job van uw vader. Op het CGVS daarentegen verwees u dan weer enkel naar problemen die ondervond met de familie van een meisje tot wie u zich aangetrokken voelde en het feit dat uw vader door uw paternale ooms vermoord zou zijn geweest met als doel zijn land in te nemen (NPO, p. 15-18). Op de laatste vraag waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan verwees u enkel naar uw paternale ooms en omtrent Pakistan zei u helemaal niets over wat er u daar zou kunnen overkomen in geval van terugkeer (NPO, p. 20). Bij het samennemen van al uw verklaringen aan de asielinstanties blijken er grote tegenstrijdigheden in uw onderlinge verklaringen die wijzen op het wetens en willens misleiden van de asielinstanties.

Uit bovenstaande blijkt dat u niet voldoende medewerking bood om een zicht te geven over uw situatie in Afghanistan en Pakistan en maakte u het bijgevolg onmogelijk voor het CGVS een inschatting te maken omtrent uw nood aan internationale bescherming.

De door u neergelede taskara, uitgegeven op de 11e van de derde maand 1395 (31 mei 2016 volgens de Gregoriaanse kalender), is niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen kan wijzigen. Vooreerst dient er gewezen te worden op de prevalentie van corruptie en documentenfraude van Afghaanse documenten, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier, waardoor de bewijswaarde van dit document zeer gering is. Verder kan een taskara uw beweerde lang verblijf in Pakistan niet aantonen, daar het om een Afghaans document gaat en uw verblijfplaats er niet op wordt weergegeven. Ook wordt er geen geloof gehecht aan de opgegeven geboortedatum op de neergelegde taskara gezien de gekende documentenfraude van Afghaanse documenten. Volgens de taskara zou u 14 jaar oud geweest zijn in 1395 (2016 volgens de Gregoriaanse kalender op moment van uitgave van de taskara). Zoals hierboven beschreven blijkt uit het leeftijdsonderzoek dat u in België onderging echter dat u minstens 24,4 jaar was op 16 juli 2019 (de datum van het medisch onderzoek) wat betekent dat u minstens 21 jaar was in de derde maand van 1395.

Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat er op heden in Afghanistan in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden. Evenmin maakt u aannemelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade te kennen zoals voorzien in artikel 48/4 § 2, a), b) & c) van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 20 juli 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Hoewel dient te worden herhaald dat u geen duidelijk zicht wenst te bieden op uw precieze herkomst, kan wat de veiligheidssituatie in Afghanistan betreft het volgende worden opgemerkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country\\_Guidance\\_Afghanistan\\_2021.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf)) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat



ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

**Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_06\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf) en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds



september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*

*Gelet op hogervermelde vaststellingen laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.*

*Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.*

*Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).*

*Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).*

*Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire*

levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf), **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op [https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq\\_report\\_on\\_afghanistan\\_january\\_2022.pdf](https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf)) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

### C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## 2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 17 en 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Inleidend gaat verzoeker in op artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, waarbij verzoeker stelt dat rekening moest worden gehouden met zijn specifieke profiel en dat een grondige analyse diende te worden uitgevoerd van de relevante informatie. Hij stelt dat de commissaris-generaal steeds uitging van de meest nadelige interpretatie.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op de vluchtelingenstatus.

Verzoeker gaat in op de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, waarbij hij benadrukt dat: *"Verzoeker heeft immers op alle vragen van het CGVS kunnen beantwoorden, en heeft een coherent relaas afgelegde, zonder tegenstrijdigheden over de essentiële elementen. Na herlezing van het gehele van zijn verklaringen, zijn er dus voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen"*

Verzoeker gaat verder in op zijn leeftijd, waarbij hij aangeeft achter zijn verklaringen omtrent zijn leeftijd te blijven staan, met name dat hij is geboren in 2002 en dat hij aldus ongeveer vijftien jaar was toen hij in België aankwam. Verder voert hij een uitgebreid betoog waarmee hij ingaat op de leeftijdsbepaling, dewelke hij onnauwkeurig en wetenschappelijk bekritiseerd acht.

Verzoeker bevestigt de verklaringen, zoals hij deze aflegde bij op het CGVS. Hij wijst erop dat geen rekening werd gehouden met de omstandigheden waarin de gehoren bij DVZ plaatsvonden, waarbij met name kandidaten onder druk worden gezet om niet in detail te treden, dat er geen advocaat aanwezig is, dat kandidaten worden verplicht om te tekenen zonder dat ze de vragenlijst konden herlezen of zonder dat de tolk het terugleest. Verzoeker stelt dat, in het licht hiervan, de asielinstanties bijzonder flexibel en aangepast moeten zijn met betrekking tot de inhoud van de vragenlijsten. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden, stelt verzoeker dat de eerste tegenstrijdigheid het gevolg is van een fout in de vaststelling van de feiten gedurende het onderhoud bij DVZ en dat deze versies niet onverenigbaar zijn als rekening wordt gehouden met het feit dat de gebeurtenissen soms op niet-chronologische manier worden verteld of sommige elementen worden vergeten. Wat betreft de tweede tegenstrijdigheid stelt verzoeker dat dit een vergissing is van hem, te wijten aan stress bij het interview. Ter verduidelijking wenst hij aan te geven dat zijn vader werd vermoord toen hij in Turkije zat, maar dat hij dit slechts in België vernomen heeft.

Verzoeker gaat verder nog in op het voordeel van de twijfel.

Verzoeker stelt dat in zijn zaak toepassing moet worden gemaakt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker gaat in op zijn risicoprofiel als *"mislukte asielzoeker die terugkeert uit Europa"*, die door de taliban zou worden beschouwd als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Hij wijst op het belang van een toekomstgerichte beoordeling van zijn vrees. Hij voert, onder verwijzing naar diverse landeninformatie, waaronder rapporten van de EUAA en een onderzoek van F. Stahlmann, een uitvoerig betoog over de daden van vervolging. Hij wijst op het bijzondere risico voor jongeren die in hun tienerjaren uit Afghanistan zijn vertrokken, zoals in zijn geval. Vervolgens gaat verzoeker in op de gronden van vervolging, waarbij hij ingaat op de (toegeschreven) politieke en religieuze overtuiging, evenals het behoren tot een specifieke sociale groep. Verzoeker verschaft een uitgebreide theoretische uiteenzetting waarbij wordt gewezen op rechtsleer, rapporten en rechtspraak.

Verzoeker gaat verder in op de precare humanitaire en socio-economische situatie, dewelke hij uitgebreid schetst. Hij gaat in op de redenen waarom de taliban overwegend verantwoordelijk zijn voor de huidige extreme precare situatie, waarbij hij tevens verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nummer 270.813 van 31 maart 2022. Hij gaat in op de

bescherming van artikel 2 en 3 van het EVRM en de bescherming die dienaangaande moet worden geboden.

Verzoeker gaat in op de veiligheidssituatie in Afghanistan. Onder verwijzing naar diverse landeninformatie, waaronder rapporten van UNHCR, schetst verzoeker de precare veiligheidssituatie. Hij hekelt dat de commissaris-generaal zich baseert op het EUAA rapport van januari 2022, dat onvoldoende geactualiseerd is. Verder verwijst hij andermaal naar het arrest van de Raad met nummer 270.813. Verzoeker nodigt de commissaris-generaal uit om ofwel zijn standpunt te wijzigen ofwel een Fact-Finding Mission te organiseren.

Verzoeker gaat ten slotte nog in op de specifieke veiligheidssituatie van de provincie Nangarhar.

### 3. Aanvullende nota's

De commissaris-generaal heeft op 23 maart 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- *EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022*
- *EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022*
- *EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,*
- *EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,*
- *EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022*
- *EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van november 2022*
- *EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023.*

### 4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending

van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4.4. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

## 5. De beoordeling

### 5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar zijn herkomstland te worden gedood door zijn paternale ooms, die tevens zijn vader doodde. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. De commissaris-generaal oordeelde in de bestreden beslissing dat uit het geheel van de door verzoeker afgelegde verklaringen en neergelegde stukken blijkt dat verzoeker niet heeft voldaan aan zijn medewerkingsplicht, op grond van volgende overwegingen:

(a) verzoeker verklaarde te zijn geboren op 17 januari 2002, wat zou betekenen dat hij op het moment van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming nog minderjarig was, doch op basis van een leeftijdsbepaling werd verzoekers leeftijd vastgesteld op 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar, zodat verzoeker minstens 24,4 jaar oud was op het moment dat hij zijn verzoek om internationale bescherming indiende;

(b) verzoeker biedt geen zicht op de reële situatie en leefomstandigheden, waarbij er in de vastgestelde tijdlijn tien jaar ontbreekt, aangezien verzoeker verklaarde (i) op zevenjarige leeftijd van Afghanistan naar Pakistan te zijn gegaan; (ii) twee jaar te hebben verbleven op een voor hem onbekende plaats; (iii) te zijn verhuisd naar Haytabat, alwaar hij drie jaar verbleef; (iv) rechtstreeks hierna naar Europa te zijn vertrokken en verzoeker op basis van de door hem geschetste tijdlijn aldus 12 jaar zou zijn geweest op het moment dat hij naar Europa vertrok, doch uit de leeftijdsbepaling blijkt dat hij toen reeds 22 jaar moet zijn geweest; (c) verzoekers verklaringen over zijn levensomstandigheden zijn vaag en oppervlakkig, waarbij (i) verzoeker enkel verklaarde dat hij at, thuis op de grond speelde en af en toe naar de hond aan zijn huis ging en af en toe les kreeg van zijn moeder; (ii) het gelet op zowel de Afghaanse en Pakistaanse context zeer ongewoon is dat een vrouw alleen met haar zevenjarige zoon zou intrekken bij mannen waarmee geen verwantschap bestaat;

(d) verzoekers verklaringen over zijn schoolgang zijn compleet ongeloofwaardig, waarbij (i) het zeer onwaarschijnlijk is dat verzoeker zonder of met een zeer beperkte kennis van het Urdu en enkel met voorafgaande lessen van zijn moeder over het alfabet, nummers en Koran in de vierde graad mocht starten; (ii) verzoeker legt wisselende verklaringen af over zijn kennis van wiskunde, teneinde nieuwe verklaringen staande te doen houden; (iii) verzoeker zijn klasgenoten beschrijft als "iets kleiner" terwijl hij als tweeëntwintigjarige in de zevende graad zou hebben gezeten, waar doorgaans dertienjarige zitten; (iv) verzoeker weet niet veel over hoe een Afghaan ingeschreven kan worden in een Pakistaanse school; (e) er kunnen doorheen het persoonlijk onderhoud momenten worden vastgesteld waaruit het gebrek aan medewerking blijkt, waarbij (i) verzoeker herhaaldelijk verwijst naar zijn jonge leeftijd, waarbij verzoeker weliswaar op jonge leeftijd aankwam in Pakistan, doch doorheen zijn leven aldaar ouder werd, zodat hij niet alle onwetendheid omtrent elk moment in zijn leven kan afschuiven op zijn jonge leeftijd; (ii) verzoeker reageert meermaals ontwijkend op bepaalde vragen en antwoordt bij momenten volstrekt naast de vragen; (f) verzoekers verklaringen omtrent zijn profiel als ongedocumenteerde Afghaan in Pakistan blijft verder niet overeen, aangezien verzoeker helemaal niet op de hoogte blijkt te zijn van de documenten die

Afghanen kunnen verkrijgen en dat deze documenten bepaalde rechten en voordelen met zich meebrengen;

(g) er is sprake van zeer uiteenlopende en afwijkende verklaringen tussen verzoekers die niet-begeleide minderjarige, zijn registratie verzoek om internationale bescherming, zijn verklaringen bij DVZ, de vragenlijst bij DVZ en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, waarbij (i) verzoeker bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat er geen fouten waren die hij wilde corrigeren; (ii) er sprake is van uiteenlopende verklaringen omtrent de nationaliteit en verblijfplaats van verzoekers moeder; (iii) er is sprake van uiteenlopende verklaringen omtrent verzoekers geboorteplaats en verschillende verblijfplaatsen; (iv) er is sprake van uiteenlopende verklaringen omtrent de verhouding met verzoekers stiefvader en halfbroers en -zussen; (v) er is sprake van een zeer grote discrepantie in de verklaarde vluchtmotieven bij DVZ en het CGVS, waarbij verzoeker bij DVZ verklaarde dat zijn vader voor een geheime dienst had gewerkt en dat zijn problemen hieruit voortvloeiden en verzoeker bij het CGVS verklaarde dat zijn vader werd vermoord door zijn paternale ooms met als doel zijn land in te nemen. De commissaris-generaal concludeert dat *“uit bovenstaande blijkt dat u niet voldoende medewerking bood om een zicht te geven over uw situatie in Afghanistan en Pakistan en maakt u het bijgevolg onmogelijk voor het CGVS een inschatting te maken omtrent uw nood aan internationale bescherming”*.

5.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

5.1.5. Verzoeker gaat in op de leeftijdtest, die hem meerderjarig verklaarde, dewelke hij onvoldoende nauwkeurig en weinig precies acht. In deze wijst de Raad erop dat de Dienst Voogdij en de FOD Justitie een leeftijdsonderzoek op 16 juli 2019 heeft verricht, waarbij verzoekers leeftijd werd vastgesteld op *“26.7 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar”*. (zie, AD CGVS, beslissing Dienst Voogdij). De resultaten van deze leeftijdtest bevinden zich overigens, in tegenstelling tot wat verzoeker stelt, wel degelijk in het administratief dossier. Het leeftijdsonderzoek wijst aan dat verzoeker bij de registratie van zijn beschermingsverzoek minstens 24 jaar was en aldus niet minderjarig was, zoals hij bij binnenkomst heeft voorgehouden en thans nog steeds volhoudt. Er ligt zelfs een verschil van minstens zes jaar tussen verzoekers beweerde leeftijd op basis van zijn geboortedatum en zijn minimumleeftijd op basis van het leeftijdsonderzoek.

Verzoeker stelt de leeftijdtest die zijn minderjarigheid betwist in vraag. Hij voert een uitvoering betoog, stellende dat deze test onnauwkeurig is en wetenschappelijk wordt betwist.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker, zoals hij in zijn verzoekschrift ook zelf lijkt te erkennen, de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij vast. De door verzoeker geuite kritiek op de procedure van de leeftijdsbepaling, betreft ook loutere wetskritiek die buiten de bevoegdheid van de Raad valt. Deze wetskritiek kan dan ook niet in aanmerking worden genomen om tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing te besluiten.

Daarnaast werd verzoeker gehoord op het CGVS, waarbij hij zeer uitgebreid werd gehoord over omtrent zijn identiteit – waaronder zijn leeftijd – en de door hem bijgebrachte documenten. Verzoeker werd tijdens het persoonlijk onderhoud meermaals gewezen op dit leeftijdsonderzoek en de implicaties hiervan op zijn verklaringen en in het bijzonder op de door hem geschetste tijdslijn (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 13, 15, 16 en 18). Uit een lezing van zijn verklaringen blijkt ook dat verzoeker niet consequent was in zijn verklaringen omtrent zijn leeftijd, waar hij enerzijds bij de registratie van zijn verzoek stelde



zeventien jaar te zijn, doch tijdens zijn persoonlijk onderhoud ook stelt dat hij tot zijn 18 à 19 jaar bij zijn moeder in Pakistan verbleef (zie NPO, p. 7).

Wat betreft de taskara blijkt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan. Corruptie en documentenfraude”, 14 januari 2021) dat dit document overigens onvoldoende bewijswaarde heeft om verzoekers beweerde leeftijd aan te tonen. Er wordt aan herinnerd dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, *quod in casu* (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). *In casu*, is er in Afghanistan sprake van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Aan de voorgelegde Afghaanse taskara kan dan ook maar beperkte bewijswaarde worden gehecht. De voorgelegde taskara kan *in casu*, gelet op zijn beperkte bewijswaarde, dan ook niet opwegen tegen de medische resultaten van het leeftijdsonderzoek.

De opgegeven leeftijd betreft een essentieel element van iemands identiteit en betreft een kernelement voor de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming, waarbij dit in direct verband staat met de vaststellingen omtrent een grote lacune van tien jaar in verzoekers tijdslijn.

5.1.6. Verzoeker gaat verder nog in op de omstandigheden, waarin het interview bij DVZ wordt voltrokken. Hij stelt dat de twijfelachtige omstandigheden waarin dergelijk interview gebeurt, noopt tot een flexibele houding van de asielinstanties tegenover de verklaringen in het verslag van voormeld interview. De Raad benadrukt in deze dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij of zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn of haar aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn of haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn of haar asielaanvraag en het is aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Belgische asielinstanties, en dit reeds vanaf het eerste gehoor bij de DVZ. *In casu* stelt de commissaris-generaal terecht vast dat er sprake is van “zeer uiteenlopende en afwijkende verklaringen tussen uw fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (fiche NBMV), registratie verzoek om internationale bescherming d.d. 11/07/2019 (registratie DVZ), verklaring DVZ d.d. 23/10/2019 (verklaring DVZ), vragenlijst DVZ d.d. 23/10/2019 (vragenlijst DVZ) en uw verklaringen gedurende uw persoonlijk onderhoud op het CGVS d.d. 20/07/2021”. Het algemene en ongefundeerde betoog in het verzoekschrift dat verzoekers zouden worden aangemaand om snel te zijn en voortdurend samen te vatten, dat er geen volwaardige wettelijke bijstand van een raadsman wordt toegekend aan verzoekers tijdens het verhoor bij de DVZ, en dat verzoekers worden verplicht om de verslagen te ondertekenen zonder dat deze aan hen worden voorgelezen, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de concrete vaststelling *in casu* dat verzoeker aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft bevestigd dat er geen fouten waren die hij wilde corrigeren (zie NPO, p. 5). Verzoeker verklaarde weliswaar dat het verslag hem niet werd voorgelezen, doch de Raad stelt vast dat uit het verslag van het gehoor bij DVZ blijkt dat zijn verklaringen hem werd voorgelezen in het Pashtou en dat hij middels het plaatsen van zijn handtekening bevestigd heeft dat zijn verklaringen, zoals zij in dit verslag werden genoteerd en aan hem voorgelezen, juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (zie AD, “vragenlijst CGVS”, p. 2). Verder wijst de Raad er ook op dat verzoeker reeds voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud een kopie van het verslag van het interview bekwam via zijn advocaat, doch dat hij er niet voor heeft geopteerd om dit te lezen (zie NPO, p. 4).

5.1.7. De Raad stelt ook vast dat de tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen, afgelegd ten overstaan van de verschillende Belgische asielinstanties, ook geenszins betrekking hebben op loutere details, doch wel over de absolute kernelementen van zijn vluchtrelaas. De Raad treedt dienaangaande de commissaris-generaal bij in volgende pertinente overwegingen:

*“Op uw fiche NBMV gaf u aan dat uw vader van Surkhrod was en uw moeder van Mansera en dat ze de Pakistaanse nationaliteit had. U zou daar ook hebben verklaard dat uw moeder samen met uw broers en zussen op dat moment in Surkhrod, Afghanistan verbleef. Ook bij de DVZ op 23/10/2019 gaf u aan dat uw moeder Pakistaanse was, maar op dat moment zou u verklaard hebben dat ze in Islamabad verbleef en dat ook uw broers en zussen in Pakistan verbleven. Op het CGVS verklaarde u echter dat uw moeder was geboren in Afghanistan en dat ze u in Pakistan vertelde dat ze Pakistaanse was, u zou later pas door hebben gehad dat ze over haar nationaliteit loog (NPO, p. 6). Uw moeder zou volgens uw verklaringen op het CGVS nog steeds in Pakistan verblijven momenteel (NPO, p. 16). Over uw verblijfplaatsen verklaarde u bij de DVZ reeds zeer uiteenlopende zaken. Zo gaf u als geboorteplaats bij uw registratie DVZ Mansera, Pakistan aan, wat u bij uw verklaring DVZ veranderde naar Hadiakhel, Nangarhar, Afghanistan. In de DVZ vragenlijst sprak u over het dorp waar jullie woonden in Hayatabad en uw laatste adres in Pakistan zou volgens nr. 10 van de verklaring DVZ in Islamabad geweest zijn. Onder die laatste rubriek gaf u opnieuw Mansera aan als plaats waar u verbleef op zevenjarige leeftijd. Op het CGVS daarentegen bleek u niet op de hoogte te zijn van de locatie in Pakistan van uw eerste woning aldaar (NPO, p. 9). U wist tijdens uw persoonlijk onderhoud enkel te vertellen dat het tweede huis waarin u verbleef in Pakistan in Hayatabad lag (NPO, p. 9, 10), u zou buiten die twee plaatsen nergens anders gewoond of verbleven hebben (NPO, p. 13, 15). Uw verklaringen over uw verblijfplaatsen en die van uw familie wijken in grote mate af telkens wanneer u hiernaar gevraagd werd, hoewel er begrip is voor hier en daar een vergissing, zijn er in uw geval te veel afwijkende zaken om nog enig geloof te kunnen hechten aan de door u vooropgestelde verblijf, woon en geboorteplaatsen. U werd dan ook geconfronteerd met het feit dat u bij de DVZ meer en andere verblijfplaatsen aanhaalde dan wat u op het CGVS verklaarde. Uw reactie op die confrontatie kon deze verschillen niet verantwoorden omdat het feit dat u stress had en verschillende adviezen ontving niet kan rechtvaardigen dat u leugens verkondigde aan de Belgische asielinstanties (NPO, p. 16). Het bleek dan ook duidelijk dat u niet van plan was een correct en klaar licht te schijnen over uw werkelijke verblijfplaatsen. Verder verkondigde u bij DVZ dat uw half broers en zussen allemaal dezelfde achternaam als uzelf hadden (verklaring DVZ nr. 17) en zou uw stiefvader uw naam ook vermeldden naast die van zijn kinderen (vragenlijst DVZ), maar op het CGVS wist u dan weer niet eens de naam van uw stiefvader en zei u louter dat uw stiefvader u een andere naam gaf dan zijn kinderen zonder dit verder uit te leggen nadat u geconfronteerd werd met uw verklaring daarover van de DVZ (NPO, p. 12). Tot slot werd er een grote discrepantie vastgesteld tussen de door u verklaarde vluchtmotieven bij de DVZ en op het CGVS. Op de DVZ had u het namelijk over uw vader die voor een geheime dienst gewerkt zou hebben en linkte u uw problemen aan de job van uw vader. Op het CGVS daarentegen verwees u dan weer enkel naar problemen die ondervond met de familie van een meisje tot wie u zich aangetrokken voelde en het feit dat uw vader door uw paternale ooms vermoord zou zijn geweest met als doel zijn land in te nemen (NPO, p. 15-18). Op de laatste vraag waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan verwees u enkel naar uw paternale ooms en omtrent Pakistan zei u helemaal niets over wat er u daar zou kunnen overkomen in geval van terugkeer (NPO, p. 20). Bij het samennemen van al uw verklaringen aan de asielinstanties blijken er grote tegenstrijdigheden in uw onderlinge verklaringen die wijzen op het wetens en willens misleiden van de asielinstanties.”*

5.1.8. Het summier en niet nader gespecificeerd betoog van verzoeker dat *“de eerste tegenstrijdigheid het gevolg [is] van een fout in de vaststelling van de feiten gedurende het onderhoud bij DVZ”* en *“de tweede tegenstrijdigheid is blijkbaar een vergissing van verzoeker, als gevolg van zijn stress gedurende het interview”* volstaat bezwaarlijk om voormelde tegenstrijdigheden te verklaren. Wat in het bijzonder de aangehaalde stress betreft, wijst de Raad erop dat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar toch kan van hem verwacht worden dat de essentie van het vluchtrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet. Elk persoonlijk onderhoud brengt stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar *in casu* is er geen gegeven voorhanden dat stress en emoties verzoeker verhinderd hebben coherente, nauwkeurige en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Zo heeft hij bij de *“Vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ DVZ”* ontkennend geantwoord op de vraag of er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden voorhanden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (zie AD, *“vragenlijst procedure noden”*, vraag 1). Er ligt ook geen medisch attest voor, waarin melding worden gemaakt van een psychologische problematiek. Bovendien ontslaat het gegeven dat een verzoeker mogelijks stress kan ervaren hem niet van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet ook op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Het argument stress te hebben gehad tijdens het persoonlijk onderhoud, doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing. Deze vaststellingen hebben geen betrekking op loutere details, doch hebben betrekking op

essentiële elementen van verzoekers vluchtrelaas. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift ter verduidelijking nog wenst toe te voegen dat “*zijn vader werd vermoord toen hij in Turkije was, maar dat hij het slechts in België heeft geleerd*”, moet de Raad vaststellen dat hij hiermee geenszins duidelijkheid schept over de omstandigheden en het tijdstip van het overlijden van zijn vader. In zijn “verklaring DVZ” van 23 oktober 2019 stelde verzoeker dat zijn vader ongeveer drie jaar geleden is gestorven (i); in de “vragenlijst CGVS” van dezelfde datum stelde verzoeker dan weer dat zijn vader werkte voor een geheime dienst, terugkeerde naar Afghanistan en werd vermoord, en dat verzoekers moeder tevens terugkeerde naar Afghanistan, doch het lichaam niet vond, waarna verzoeker nog tweeënhalf jaar in Pakistan verbleef (ii); tijdens het persoonlijk onderhoud stelde dat verzoeker zijn vader hem kwam opzoeken in Pakistan in het huis bij zijn stiefvader en halfbroers en -zussen (iii); ter terechtzitting stelt verzoeker dat zijn vader werd vermoord door de taliban toen hij nog jong was, waarna zijn moeder en hijzelf vluchtte uit Afghanistan (iv). De verklaringen van verzoeker zijn derhalve zodanig uiteenlopend, dat het onduidelijk is of verzoekers vader werd gedood/overleed nog voor verzoeker en zijn moeder naar Pakistan verhuisden, dan wel op het moment dat zij in Pakistan woonden, dan wel op het moment dat verzoeker onderweg was naar Europa.

5.1.9. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. De Raad stelt vast dat verzoeker niets concreets inbrengt tegen de overige overwegingen, die in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen en die in punt 5.1.2. tevens werden samengevat. Deze overwegingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen. De loutere overtuiging van verzoeker dat de commissaris-generaal telkens van de meest nadelige interpretatie uitgaat, maakt verder nog niet dat dit zo is. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing kan zo geen vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. De Raad benadrukt dat de ambtenaren van het CGVS onpartijdig zijn en geen persoonlijk belang hebben bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

5.1.10. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet voldoende medewerking bood om een zicht te geven over zijn situatie in Afghanistan en Pakistan, zodat het bijgevolg onmogelijk is om een inschatting te maken van de nood aan internationale bescherming. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden levensomstandigheden en problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1.11. Verzoeker maakt verder in zijn verzoekschrift melding van een vrees om vervolging, vanwege het verhoogd risico om bij een terugkeer te worden beschouwd als een ongelovige, omwille van zijn verblijf in Europa.

5.1.11. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie

voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79)

5.1.12. De Raad benadrukt dat reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet voldoende medewerking bood om een zicht te geven over zijn situatie in Afghanistan en Pakistan, zodat het bijgevolg onmogelijk is om een inschatting te maken van de nood aan internationale bescherming. De onduidelijkheid over de precieze levensomstandigheden voorafgaand aan de komst naar België, waarbij er in de vastgestelde tijdlijn tien jaar ontbreekt, houdt tevens in dat de inschatting van de verwestering wordt bemoeilijkt. Alleszins, herhaalt de Raad dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat in zijn hoofdte sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. De Raad dient vast te stellen dat verzoekers uiteenzetting beperkt blijft tot theoretische overwegingen en algemene verwijzingen naar landeninformatie, zonder dat deze informatie evenwel wordt betrokken op zijn eigen concrete situatie. Verzoekers betoog mist dan ook de nodige persoonlijke invulling, concretisering en onderbouwing.

5.1.13. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

5.1.14. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “Guidance Note” van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofdte sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

5.1.15. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

5.1.16. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

5.1.17. In zoverre verzoeker nog zou wijzen op een leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd

en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Door aldus louter te verwijzen naar algemene informatie, toont verzoeker geen persoonlijke vervolgingsvrees aan.

5.1.18. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

## 5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

### 5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*

*§ 2. Ernstige schade bestaat uit:*

*a) doodstraf of executie; of,*

*b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*

*c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.



Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

#### 5.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Verzoeker meent dat de huidige situatie in Afghanistan niet meer vergelijkbaar is met de situatie ten tijde van het arrest S.H.H. van het EHRM. Er is immers niet langer een functionerende centrale regering aanwezig nu het land volledig onder controle staat van een islamitische groepering. Daardoor zou de huidige situatie eerder vergelijkbaar zijn met deze in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi van het EHRM.

Dit standpunt kan niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Tevens wordt in het arrest Sufi en Elmi nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan, ondanks verzoekers beweringen daaromtrent. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest Sufi en Elmi werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername door de taliban, wiens regering door de internationale gemeenschap niet wordt erkend, in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich noch Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker.

De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen.

Verzoeker argumenteert dat de humanitaire hulp uitblijft door de mensenrechtenschendingen die de taliban begaan, vrijheidsbeperkende en vrouwenonvriendelijke regelgeving die zij uitvaardigen en gemaakte beloftes die zij niet nakomen. De Raad is evenwel van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in*

*casu* persoonlijk wordt geviseerd. De Raad herinnert eraan dat de gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal wordt erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er bovendien op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een de-facto regering aanwezig is, met de-facto ministers en de-facto functionarissen (EUAA “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

5.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geveerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

5.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook

verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

5.2.8. Verzoeker verklaarde afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Ook al wijst de Raad erop dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers recente regio van herkomst – een beoordeling die verzoeker ook niet aan het wankelen heeft gebracht – kan alleszins worden opgemerkt dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat het geweld in de provincie Nangarhar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker brengt geen concrete persoonlijke omstandigheden aan, die zouden leiden tot het verhogen van het risico in zijn hoofd.

5.2.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. In zoverre verzoeker, met zijn uiteenzetting omtrent de Fact Finding Mission, de Raad verzoekt om de commissaris-generaal te verplichten dergelijke missie naar Afghanistan te ondernemen, dient erop te worden gewezen dat het niet aan de Raad toekomt dergelijke injunctie aan de commissaris-generaal te richten.

5.5. Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 270.813 van 31 maart 2022, benadrukt de Raad dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen. Bovendien gaat verzoeker eraan voorbij dat de situatie van de gewijzigde Afghaanse context in zijn zaak reeds werd onderzocht en dat de commissaris-generaal tevens, ook bij zijn aanvullende nota van 23 maart 2023, de gehanteerde landeninformatie heeft geactualiseerd.

5.6. In de mate dat verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zou opwerpen, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn raadsman en een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES